

‘G7, G20 of G14?’

Drs. M.H. van der Kuil RI
IQ-consulting
marcel@iq-consulting.com

Enkele weken na de implosie van Fortis wordt het tijd om het stof uit de ogen te wrijven en te gaan nadenken over de toekomst. Na de emotie, de vele loeiende hoogleraren en hyperventilerende presentatoren in de actualiteitenrubrieken, komt er nu eindelijk ruimte en tijd om te beginnen. Volgens sommigen is nu de tijd gekomen om te beginnen met niets minder dan het structureel aanpassen van het globale financiële systeem. Waarom zouden we niet gewoon zo door kunnen gaan?

Je zou kunnen stellen dat het lijkt of bankiers hun licentie gebruiken om te gokken met het geld van de belastingbetaler. En dat de overheid, daar weer oogluikend de ruimte voor laat. Het is dus tijd voor een discussie over economie, ideologie en politiek en daarom wordt de econoom Keynes vaak aangehaald. Een ‘blast from the past’ van de oude meester is: *“A sound banker, alas, is not one who foresees danger and avoids it, but one who, when he’s ruined, is ruined in a conventional and orthodox way along with his fellows, so that no one can really blame him.”*

Het is de afgelopen weken duidelijk geworden dat de problemen in het financiële systeem niet worden begrepen, niet door de zogenaamde experts, niet door de banken zelf en al helemaal niet door het grote publiek c.q. de publieke media. Ook is duidelijk geworden dat men wil dat de problemen snel worden opgelost, ‘wat de problemen ook mogen zijn’. Dit is het ‘burning platform’, noodzakelijk voor verandering. De initiatieven van lokale overheden om te participeren in banken zijn ingegeven door deze behoefte, maar dit zijn niet meer dan tijdelijke, dure oplossingen. Het applaus voor dergelijke ‘doortastend-

heid’, na een lange periode van passiviteit en desinteresse, is ook tamelijk ongepast. De huidige situatie, waarin allerlei topmannen en -vrouwen die toevallig (?) beschikbaar waren bij een bank ‘naar binnen worden geduwd’ is niet wenselijk. De onderliggende problemen blijven onopgelost, omdat individuele banken en zelfs individuele (kleine) landen deze simpelweg niet kunnen oplossen. Er is dus meer nodig. Op 15 november 2008 ging men daarom om de tafel om te kijken of het mogelijk is ‘Bretton Woods II’ te arrangeren, zij het nu met enkele nieuwe spelers en met een andere rolverdeling. In dit kader is het interessant om de verslagen er nog eens op na te lezen, bijvoorbeeld die van Martin Wolf in de *Financial Times*.

De G7 is dood. Leve de G20? Of de G14? Om te spreken over een twintigtal toplanden lijkt wat overdreven. Het is daarom tijd om het concept van de ‘Verenigde Staten van Europa’ verder vorm te geven, door één vertegenwoordiger aan te stellen, voor de gehele EU, inclusief het Verenigd Koninkrijk. Alleen op die manier komt Europa op een vergelijkbaar niveau met de Verenigde Staten van Amerika, China, India, Japan en Rusland. Zeker als deze persoon de grootste economie van de wereld van nu mag vertegenwoordigen. Op dit niveau zijn dit soort problemen prima oplosbaar, zeker nu er ook een duidelijke politieke wil zichtbaar is, onder andere door de dalende olieprijs en de verkiezing van Barack Obama. Het is ook saillant dat Europa het voortouw heeft genomen: ‘Yes, we can?’ •